

Res tomba el desig de la majoria

El pare caputx Enric Castells va rebre una placa del rector Dídac Ramà i el president Puigdemont
Foto: M.P. / EFE.

Tal dia com ahir, fa mig segle, la policia franquista irrompia al convent dels Caputxins de Sarrià, a Barcelona, per dissoldre l'assemblea que, des de feia dos dies i amb la complicitat dels religiosos, reunia més de 500 delegats estudiantils i intel·lectuals per constituir el primer Sindicat Democràtic d'Estudiants de la Universitat de Barcelona (SDEU). Tal com explicava ahir una de les protagonistes, Mariona Petit, escollida delegada l'any següent, la voluntat el primer dia era "anar a sopar a casa", i només va ser per por de ser fitxats quan la policia es va plantar a la porta que van decidir quedar-se. "Va ser setge, no pas tancada", reivindicava. "Una experiència dura", li donava la raó el pare guardià Enric Castells, després de rebre una placa de reconeixement de mans

del president de la Generalitat, Carles Puigdemont, i del rector de la UB, Dídac Ramà, en l'acte central de la commemoració que es va fer al paranif de la universitat.

La UB va revocar ahir, amb motiu dels 50 anys de la Caputxinada, totes les sancions d'origen polític

El president va aprofitar el record i la solidaritat amb els fets per subratllar-ne aprenentatges i paral·lelismes amb el procés independentista actual. "Ens sentim directament vinculats a l'esperit dels que van sentir la repressió per defensar la democràcia", afirmava Puigdemont, per qui "la història demostra que no hi ha violència que pugui evitar el desig de la majoria". I avui, com llavors, "la manera catalana era i és la manera més europea de defensar la democràcia i el seu exercici: assemblea, diàleg i pau", raonava. El president, de fet, predicava amb l'exemple ahir quan va "prendre nota" de la demanda de Lluís Forcadell, coordinador del Consell de l'Estudiantat, que es declarava orgullós "successor" d'aquell SDEU per reivindicar la "preocupació" perquè encara calgui "defensar models de governança democràtica", en al·lusió al fet que s'està anant cap a una "universitat elitista", quan és "el millor ascensor social".

Precisament, el franquisme va actuar fa 50 anys contra la capacitat de canvi que podia representar la universitat, però almenys aquella "aberració" va servir, pel president, per "obrir els ulls" a molta gent, "de dins, però també de fora", que s'estava acostumant al règim "amb certa indolència". I és que, tal com recordava un altre dels seus protagonistes, Ramon Torrent, els fets van tenir repercussió arreu de l'Estat, però també es van situar com a referent de moviments estudiantils a tot el món, tot just dos anys abans que es produís l'esclat del Maig del 68.

La Caputxinada, en efecte, no va ser un fet aïllat en l'espai, però tampoc en el temps, perquè, tal com recordava l'historiador Borja de Riquer, de fet, a mitjan anys cinquanta ja s'havien iniciat moviments de protesta en àmbits obrers i estudiantils a Catalunya, i a banda tindria també repercussió molt més enllà. És en aquest sentit, de fet, que considera que va ser una "experiència excepcional i històrica", ja que no va passar sota cap altre règim totalitari, i va simbolitzar el "canvi radical de les actituds polítiques de bona part dels joves a Catalunya". L'historiador constata que l'ofensiva universitària va aguditzar les tensions en el règim i el va posar en un compromís, perquè qualsevol solució era dolenta: acceptar els sindicats estudiantils lliures suposava una derrota, però prohibir-los també era evidenciar la política repressiva. Acabaria optant per això, i a partir d'allà es va canalitzar i unificar l'oposició democràtica al

feixisme en l'àmbit polític, amb el paper cabdal del PSUC. No en va, tal com recordava Torrent, entre els professors dissidents hi hauria futurs rectors, dirigents polítics –fins i tot redactors de la Constitució com Jordi Solé Tura– i empresaris d'èxit.

Aquell 11 de març del 1966 i

les setmanes següents no van acabar bé. Van ser detinguts 28 estudiants i 67 professors i, arran de les mostres de suport donades, 16.000 universitaris van perdre la matrícula “d'un dia per l'altre”, s'horroritzava Petit. És precisament per desfer la injustícia que la UB va fer ahir un petit gran gest de rescabament: va revocar oficialment totes les sancions imposades arran de la Caputxinada, des de multes econòmiques fins a l'expulsió de la universitat, en una decisió que va molt més enllà, ja que s'ha fet extensible a tots els sancionats per motius polítics “durant l'època preconstitucional”, segons explicava el rector. A més, ha encarregat a l'arxiu un projecte per recuperar i mantenir tota la documentació relacionada amb la lluita i la memòria democràtica.

El SDEU no va durar més d'un parell d'anys per la gran repressió de què van ser objecte els estudiants i professors que l'integraven, i perquè els tribunals franquistes el declararien il·legal. Però Petit, prèvia ovació amb el públic dempeus, defensava ahir per tancar el seu parlament per què va ser un triomf absolut: “El règim no va ser capaç d'imposar-se; havíem estat capaços de canviar la universitat.”

Publicat a:

- El Punt Avui. Comarques Gironines 12-03-2016 Pàgina 28
- El Punt Avui. Barcelona 12-03-2016 Pàgina 8
- El Punt Avui. Camp i Ebre 12-03-2016 Pàgina 8
- El Punt Avui. Lleida 12-03-2016 Pàgina 8
- El Punt Avui. Maresme 12-03-2016 Pàgina 8
- El Punt Avui. Catalunya Central 12-03-2016 Pàgina 8

Font del document:

http://www.elpuntavui.cat/noticia/article/3-politica/17-politica/949311-res-tomba-el-desig-de-la-majoria.html?piwik_campaign=rss&piwik_kwd=nacional&utm_source=rss&utm_medium=nacional&utm_campaign=rss&f=El+Punt+Avui